

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 197/08-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. júna 2008 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. M. S., C., právne zastúpeného advokátom JUDr. R. C., T., pre namietané porušenie čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Sd/74/2004 a základného práva na prerokovanie jeho veci verejne a v jeho prítomnosti zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na verejné prejednanie jeho záležitosti zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. decembra 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 So 102/2006 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť MUDr. M. S. **o d m i e t a** pre nedostatok svojej právomoci.
2. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky **u k l a d á** povinnosť zaplatiť trovy právneho zastúpenia MUDr. M. S. v sume 8 011 Sk (slovom osemtisícjedenásť slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. R. C., T.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. marca 2008 doručená sťažnosť MUDr. M. S., C. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom podľa čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Sd/74/2004, ako aj namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie jeho vecí verejne a v jeho prítomnosti zaručeného v čl. 48 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti verejne zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 So 102/2006. Sťažovateľ súčasne požiadal o ustanovenie právneho zástupcu.

Uznesením sp. zn. II. ÚS 197/08 z 29. apríla 2008 ústavný súd ustanovil JUDr. R. C. za právneho zástupcu na zastupovanie sťažovateľa v konaní vedenom na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 14052/08. Po výzve ústavného súdu právny zástupca 26. mája 2008 sťažnosť v požadovanom smere doplnil.

V podstatnej časti sťažnosti uviedol:

„Sťažovateľ podal ešte dňa žiadosť o priznanie čiastočného invalidného dôchodku. Sociálna poisťovňa - ústredie B. ako príslušný orgán sociálneho zabezpečenia rozhodnutím č. 4506087840 zo dňa 5. 1. 2004 rozhodla tak, že žiadosť sťažovateľa zamietla. V dôsledku opravného prostriedku sťažovateľa bol opätovne preskúmaný jeho zdravotný stav a dňa 6. 12. 2005 Sociálna poisťovňa - ústredie B. opätovne rozhodla tak, že žiadosť sťažovateľa o invalidný dôchodok svojím rozhodnutím č. 4506087840 zamietla.

Proti uvedenému rozhodnutiu sa sťažovateľ v zákonnej lehote odvolal na Krajský súd Trnava, domáhajúc sa zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia odporcovi na ďalšie

konanie. Krajský súd Trnava rozsudkom č. k. 13 Sd 74/2004-106 zo dňa 9. 5. 2006 preskúmané rozhodnutia Sociálnej poisťovne ako vecne správne potvrdil.

Proti predmetnému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd SR ako odvolací súd o tomto odvolaní rozhodol dňa 10. 12. 2007 bez pojednávania tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Uvedený rozsudok NS SR sp. zn. 6 So 102/2006 bol sťažovateľovi doručený dňa 20. 02. 2008. Dôkaz: spisom KS Trnava sp. zn. 13 Sd 74/2004.

Sťažovateľ predmetnou sťažnosťou nenamieta dĺžku konania na Najvyššom súde SR; porušenie svojich základných ústavných práv uvedené v dôvodoch jeho sťažnosti zo dňa 13. 3. 2008 - čl. 48 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 Ústavy SR č. 460/1992 Zb. vidí v tom, že Krajský súd v Trnave nerozhodoval podľa jeho názoru nestranné (ako to má na mysli čl. 141 ods. 1 ústavy), čoho dôkazom má byť skutočnosť, že pri prejednaní veci porušil viaceré ustanovenia zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (sťažovateľ ich podrobne uvádza vo svojej sťažnosti) a Najvyšší súd SR porušil podľa názoru sťažovateľa jeho ústavné právo uvedené v čl. 48 ods. 2 ústavy, a to tým, že nerozhodol verejne a v jeho prítomnosti.

Rovnako sťažovateľ tvrdí, že vyššie uvedeným postupom krajského a Najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie uvedené v čl. 6 ods. 1, prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, publikovaného pod č. 209/1992 Zb., t. j. právo na to, aby bola jeho záležitosť spravodlivo a verejne prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

... sťažovateľ tvrdí, že postupom Krajského súdu Trnava bolo porušené jeho právo na výkon súdnictva nezávislým a nestranným súdom a postupom NS SR bolo porušené jeho právo na verejné prerokovanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a súčasne i jeho právo na prejednanie jeho záležitosti verejne nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Doručením rozsudku NS SR sťažovateľovi dňa 20. 2. 2008 je predmetné konanie právoplatne skončené a niet žiadneho riadneho opravného prostriedku, ktorým by sa mohol sťažovateľ domáhať nápravy porušenia svojich práv. Sťažovateľ podal svoju sťažnosť na Ústavný súd SR dňa 13. 3. 2008, t. j. v dvojmesačnej zákonnej lehote...

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými právnymi predpismi

sa sťažovateľ domáha toho, aby Ústavný súd SR takto rozhodol:

1. Krajský súd Trnava v konaní pod sp. zn. 13 Sd 74/2004 porušil ústavné právo MUDr. M. S. na prerokovanie jeho veci nestranným súdom zaručené v čl. 141 ods. 1 Ústavy SR, ako i jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie uvedené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Najvyšší súd SR v konaní pod sp. zn. 6 So 102/2006 a rozsudkom zo dňa 10. 12. 2007 porušil ústavné právo MUDr. M. S. na prejednanie jeho veci verejne a v jeho prítomnosti zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho základné právo na prejednanie jeho záležitosti verejne zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namietal:

1. Porušenie ústavného práva na prerokovanie jeho veci nestranným súdom podľa čl. 141 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Sd 74/2004.

Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy.

Ústavný súd už vyslovil, že prostredníctvom tohto ustanovenia sa zabezpečuje právo občana domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Účelom tohto ustanovenia je zabezpečiť výkon súdnej moci takými štátnymi orgánmi (súdmi), ktoré nie sú podriadené iným zložkám štátnej moci. Ak o práve osoby rozhodol súd nepodriadený iným zložkám štátnej moci a na súde konal sudca, ktorý tiež nebol podriadený iným zložkám štátnej moci, ústavou zaručené právo na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom nebolo porušené (II. ÚS 71/97).

Ak teda sťažovateľ namietal porušenie svojho práva na prerokovanie svojej veci nestranným súdom, ústavný súd zistil, že o sťažovateľovom nároku (priznanie čiastočného invalidného dôchodku) rozhodoval krajský súd, ktorý patrí do sústavy súdov zriadených podľa ustanovení čl. 141 a nasl. ústavy. Z toho dôvodu preto v konaní pred týmto súdom,

ktorý zároveň tým, že objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné na rozhodnutie sťažovateľovej veci, naplnil aj obsah práva sťažovateľa na prejednanie jeho veci nezávislým a nestranným súdom zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z toho dôvodu nemohlo dôjsť k porušeniu tohto práva. Ústavný súd v tejto časti považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

2. Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie svojej veci verejne a v svojej prítomnosti zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti verejne zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 6 So 102/2006. Namietal, že najvyšší súd vyhlásil rozsudok v jeho veci 10. decembra 2007 bez jeho prítomnosti.

Zo spisu krajského súdu sp. zn. 13 Sd/74/2004 ústavný súd zistil, že sťažovateľ 11. marca 2008 podal proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 So 102/2006 z 10. decembra 2007 dovolanie. Dovolanie vo veci sťažovateľa je prípustné podľa § 250s ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku s ohľadom na ustanovenie § 372o ods. 4 tohto zákona.

Vzhľadom na princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže o rovnakej otázke preto rozhodovať súčasne aj ústavný súd.

V tejto časti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť pre nedostatok právomoci.

V konaní pred ústavným súdom platí podľa § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde zásada, že účastník konania uhrádza trovy konania zo svojho. Na základe ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý zakotvuje výnimku z tejto zásady, ústavný súd priznal právnomu zástupcovi sťažovateľa náhradu trov právneho zastupovania, pretože bol právnym zástupcom sťažovateľa ustanoveným ústavným súdom.

Ústavný súd úhradu priznal JUDr. R. C. za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to v sume 3 176 Sk (za jeden úkon právnej služby) a 2 x 190 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 19 % podľa § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 8 011 Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2008